

мо видѣ ми ся като едно добро предвѣщаніе
за управленіе-то на неговъ-атъ умъ, защото-то
таковъ знакъ на повѣреніе камъ-то Всевышно-
то Бытіе показуваше какъ душа-та негова на-
ченваше да придобыва естественны-те нейны
дѣйствія. Домингъ и азъ преклонихмесе по при-
вѣръ неговъ, и заедно съ него сторихме си
политва-та. Послѣ стана и отиде камъ-то съ-
веръ на островъ-атъ, почти безъ да внимае на
насъ. Понеже азъ знаяхъ че онъ незнаеше, не
токмо гдѣ Виргинійно-то тѣло лежеше, и ю-
ще да ли отъ море-то извадено бѣше, попыта-
хъ го защо онъ отишелъ бѣ Богу да ся моли
тамъ при памучны-те тростници; онъ ми ся от-
овори: „и други путь многожды тамъ отидо-
хмеме!“, когда-то, послѣ като варвахме стигна-
ме въ лѣсовъ-атъ входъ, мракнася и по мой
привѣръ поканихъ го да си хапни малко. По-
слѣ спяхме на трева-та подъ едно древо. На-
бѣяхся какъ на другій-атъ день назадь щеше да ся
арне. Воистинно, не малко гледа по поляна-та
черква-та Памплемусова и нейны-те пространни
тъ памучни тростни проходи, и трагна съ на-
иниъ като за да иде пакъ тамо; но невзапно
атана въ лѣсъ-атъ, като всегда варвеше ка-